

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการดำเนินงานปกครองนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี ผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผล
และข้อเสนอแนะ ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการดำเนินงานปกครองนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบการดำเนินงานปกครองนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี ตามตัวแปรตำแหน่ง
และขนาดโรงเรียน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้บริหารและครูมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี แตกต่างกัน
2. ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนที่มีขนาดโรงเรียนต่างกัน มีทัศนะต่อการดำเนินงาน
ปกครองนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร จำนวน 132 คน และครู จำนวน
1,000 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 1,132 คน ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร จำนวน 98 คน และครู จำนวน 278 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 376 คน โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของเครจซี และมอร์แกน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545. หน้า 43 อ้างอิงจาก Krejcie & Morgan, 1970. p. 608) และทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนของขนาดโรงเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น

2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ถามเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสำรวจรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 ถามเกี่ยวกับการดำเนินงานปกครองนักเรียน ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยจำแนกเป็น 9 ด้าน จำนวน 45 ข้อ ดังนี้

2.1 ด้านแผนงานและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับฝ่ายปกครอง จำนวน 5 ข้อ

2.2 ด้านการดูแลและให้ความอบอุ่นแก่นักเรียน จำนวน 5 ข้อ

2.3 ด้านการแก้ไขปัญหาและควบคุมความประพฤตินักเรียน จำนวน 5 ข้อ

2.4 ด้านการช่วยเหลือแก้ปัญหาการเรียนของนักเรียน จำนวน 5 ข้อ

2.5 ด้านการวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคล จำนวน 5 ข้อ

2.6 ด้านความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนเพื่อติดตาม

ความประพฤตินักเรียนที่กำลังเรียน จำนวน 5 ข้อ

2.7 ด้านการประสานงานกับผู้ปกครอง จำนวน 5 ข้อ

2.8 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาของการติดยาเสพติด และการมีส่วนร่วมในแหล่งอบายมุข จำนวน 5 ข้อ

2.9 ด้านการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนา และวัฒนธรรม จำนวน 5 ข้อ

ข้อคำถามจำนวน 45 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) ระหว่าง 0.6 – 1.0 และนำไปทดลองใช้ปรากฏว่ามีความเชื่อมั่นเท่ากับ .96

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้อำนวยการเขตพื้นที่ การศึกษากาญจนบุรี เพื่อขอความอนุเคราะห์ออกหนังสือขอความร่วมมือดำเนินการเก็บข้อมูล จากผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี

3.2 ผู้วิจัยนำหนังสือขอเก็บข้อมูลพร้อมแบบสอบถามไปยังผู้บริหารโรงเรียนด้วยตนเอง และกำหนดระยะเวลาในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง จำนวน 376 ฉบับ ได้แบบสอบถามคืนกลับครบสมบูรณ์ทุกฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และนำแบบสอบถามสมบูรณ์ มาวิเคราะห์ โดยดำเนินการดังนี้

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วยค่าร้อยละ แล้วนำเสนอ ในรูปของตารางประกอบการบรรยาย

4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินงานปกครองนักเรียน วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปของตารางประกอบการบรรยาย ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย กำหนดเกณฑ์ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545. หน้า 103)

- 4.50 – 5.00 แปลว่า มีการดำเนินงานอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.50 – 4.49 แปลว่า มีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก
- 2.50 – 3.49 แปลว่า มีการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.50 – 2.49 แปลว่า มีการดำเนินงานอยู่ในระดับน้อย
- 1.00 – 1.49 แปลว่า มีการดำเนินงานอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.3 เปรียบเทียบการดำเนินงานปกครองนักเรียนตามทัศนคติของผู้บริหารและครู จำแนกตามตำแหน่ง และขนาดโรงเรียน ดังนี้

4.3.1 จำแนกตามตำแหน่ง วิเคราะห์ด้วยการทดสอบที (t – test)

4.3.2 จำแนกตามขนาดโรงเรียน วิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ทางเดียว (one way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's)

สรุปผลการวิจัย

1. การดำเนินงานปกครองนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก โดยมีระดับมาก 8 ด้าน ระดับปานกลาง 1 ด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านแผนงานและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับฝ่ายปกครอง ด้านการแก้ไขปัญหาและควบคุมความประพฤติของนักเรียน ด้านการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนาและวัฒนธรรม ด้านการดูแลและให้ความอบอุ่นแก่นักเรียน ด้านการประสานงานกับผู้ปกครอง ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาของการติดยาเสพติด และการมั่วสุมในแหล่งอบายมุข ด้านการวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการช่วยเหลือแก้ปัญหาการเรียนของนักเรียน อยู่ในระดับมาก และด้านความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนเพื่อติดตามความประพฤติของนักเรียนที่กำลังเรียน อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

1.1 ด้านแผนงานและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับฝ่ายปกครอง พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมากทุกเรื่อง โดยเรื่องที่มีการดำเนินงานสูงสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องกำหนดระเบียบ ข้อบังคับ และวิธีการปฏิบัติตนของนักเรียน ส่วนเรื่องที่มีการดำเนินงานต่ำสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องประชุมวางแผนร่วมกันเกี่ยวกับงานปกครองนักเรียน

1.2 ด้านการดูแลและให้ความอบอุ่นแก่นักเรียน พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมากทุกเรื่อง โดยเรื่องที่มีการดำเนินงานสูงสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องจัดทำทะเบียนประวัติของนักเรียนเป็นรายบุคคล ส่วนเรื่องที่มีการดำเนินงานต่ำสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องนำข้อมูลหรือสถิติเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียนมาใช้ในการแก้ปัญหานักเรียน

1.3 ด้านการแก้ไขปัญหาและควบคุมความประพฤติของนักเรียน พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมากทุกเรื่อง โดยเรื่องที่มีการดำเนินงานสูงสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องร่วมมือกับอาจารย์ที่ปรึกษาในการดูแลกิจกรรมต่าง ๆ ให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ส่วนเรื่องที่มีการดำเนินงานต่ำสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องกระตุ้นให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน เพื่อสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้

1.4 ด้านการช่วยเหลือแก้ปัญหาการเรียนของนักเรียน พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก โดยเรื่องที่มีการดำเนินงานสูงสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องวางแผนควบคุมและแก้ปัญหาการมาโรงเรียนของนักเรียน ส่วนเรื่องที่มีการดำเนินงานต่ำสุด อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ เรื่องจัดให้มีสารวัตรนักเรียนเพื่อสอดส่องดูแลการมาเรียนของนักเรียน

1.5 ด้านการวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก โดยเรื่องที่มีการดำเนินงานสูงสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องจัดให้อาจารย์ฝ่ายปกครองออกเยี่ยมบ้านนักเรียนที่มีปัญหา ส่วนเรื่องที่มีการดำเนินงานต่ำสุด อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ เรื่องเผยแพร่ผลการศึกษาด้านพฤติกรรมของนักเรียนให้ฝ่ายต่าง ๆ ในโรงเรียน

1.6 ด้านความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนเพื่อติดตามความประพฤติของนักเรียนที่กำลังเรียน พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรื่องที่มีการดำเนินงานสูงสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องร่วมมือกับอาจารย์ที่ปรึกษา หัวหน้าระดับชั้น ในการติดตามผลความประพฤติของนักเรียน ส่วนเรื่องที่มีการดำเนินงานต่ำสุด อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ เรื่องจัดกิจกรรมให้ศิษย์เก่าได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น และเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการปกครองนักเรียน

1.7 ด้านการประสานงานกับผู้ปกครอง พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมากทุกเรื่อง โดยเรื่องที่มีการดำเนินงานสูงสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องเชิญผู้ปกครองของนักเรียนที่มีปัญหามาปรึกษาหารือร่วมกันเพื่อหาทางแก้ไขปัญหา ส่วนเรื่องที่มีการดำเนินงานต่ำสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เสนอแนะเกี่ยวกับงานด้านการปกครองด้วยวิธีการที่หลากหลาย

1.8 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาการติดยาเสพติดและการมั่วสุมในแหล่งอบายมุข พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมากทุกเรื่อง โดยเรื่องที่มีการดำเนินงานสูงสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องให้นักเรียนทราบข้อเสียของอบายมุขและยาเสพติดด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ส่วนเรื่องที่มีการดำเนินงานต่ำสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องจัดเวรยามออกตรวจ เพื่อป้องกันนักเรียนไปมั่วสุมในแหล่งอบายมุขต่าง ๆ

1.9 ด้านการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนา

และวัฒนธรรม พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นว่าการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมากทุกเรื่อง โดยเรื่องที่มีการดำเนินงานสูงสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องนำนักเรียน เข้าร่วมกิจกรรมเนื่องในวันสำคัญทางศาสนา เช่น วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา ส่วนเรื่องที่มีการดำเนินงานต่ำสุด อยู่ในระดับมาก ได้แก่ เรื่องเชิญวิทยากรภายนอกที่มีคุณภาพมาให้ความรู้ ด้านศีลธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ ขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรม แก่นักเรียน

2. ผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานปกครองนักเรียนทัศนะของผู้บริหารและครู โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี จำแนกตามตำแหน่ง และขนาดโรงเรียน

2.1 ผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานปกครองนักเรียนทัศนะของผู้บริหารและครู

จำแนกตามตำแหน่ง โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยด้านแผนงานและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับฝ่ายปกครอง ด้านการดูแลและให้ความอบอุ่นแก่นักเรียน ด้านการแก้ไขปัญหาและควบคุมความประพฤตินักเรียน ด้านการช่วยเหลือแก้ปัญหาการเรียน ของนักเรียน ด้านความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนเพื่อติดตามความประพฤติ นักเรียนที่กำลังเรียน ด้านการประสานงานกับผู้ปกครอง ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา ของการติดยาเสพติดและการมั่วสุมในแหล่งอบายมุข ด้านการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนาและวัฒนธรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

2.1.1 ผู้บริหารและครูมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านแผนงาน และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับฝ่ายปกครอง โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรื่องกำหนดระเบียบ ข้อบังคับ และวิธีการปฏิบัติตนของนักเรียน จัดระบบงานปกครอง และกำหนดหน้าที่รับผิดชอบของฝ่ายปกครอง ประชุมวางแผนร่วมกันเกี่ยวกับงานการปกครอง นักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเรื่องจัดทำคู่มือ แผนงาน และโครงการต่าง ๆ เกี่ยวกับการปกครองนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเรื่องจัดทำแบบพิมพ์เอกสารต่าง ๆ สำหรับใช้ในงานปกครองนักเรียน เช่น ใบบันทึก ความประพฤติ ใบลา และใบสั่งพักการเรียน ไม่แตกต่างกัน

2.1.2 ผู้บริหารและครูมีทักษะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการดูแล และให้ความอบอุ่นแก่นักเรียน โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรื่องจัดทำทะเบียนประวัติของนักเรียนเป็นรายบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเรื่องปรับปรุงข้อมูล สถิติ ที่เกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียนให้เป็นปัจจุบัน นำข้อมูลหรือสถิติเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียนมาใช้ในการแก้ไขปัญหานักเรียน และจัดกิจกรรมเพื่อหาทุนช่วยเหลือนักเรียนขาดแคลนทุนทรัพย์ หรือนักเรียนที่ประสบเคราะห์กรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเรื่องส่งเสริมและดูแลความประพฤติของนักเรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย ไม่แตกต่างกัน

2.1.3 ผู้บริหารและครูมีทักษะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการแก้ไข ปัญหาและควบคุมความประพฤตินักเรียน โดยภาพรวมและในแต่ละเรื่อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1.4 ผู้บริหารและครูมีทักษะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการช่วยเหลือ แก้ไขปัญหาการเรียนของนักเรียน โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรื่องจัดให้มีสภารัตนนักเรียนเพื่อสอดส่องดูแลการมาเรียนของนักเรียน ติดตาม ควบคุม การมาเรียนของนักเรียนและแจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ วางแผนควบคุมและแก้ไขปัญหาการมาโรงเรียน ของนักเรียน และกำหนดวิธีปฏิบัติในการขออนุญาตออกนอกบริเวณโรงเรียนและการมา เรียนสาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเรื่องร่วมมือกับฝ่ายวิชาการ และกำหนดระเบียบ ว่าด้วยการมาเรียนและการลาของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.1.5 ผู้บริหารและครูมีทักษะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการวิเคราะห์ ปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเรื่องจัดให้อาจารย์ฝ่ายปกครองออกเยี่ยมบ้านนักเรียนที่มีปัญหา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .01 และเรื่องศึกษาเกี่ยวกับปัญหาความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเรื่องอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

2.1.6 ผู้บริหารและครูมีทักษะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านความร่วมมือ กับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนเพื่อติดตามความประพฤตินักเรียนที่กำลังเรียน โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรื่องร่วมมือกับอาจารย์ที่ปรึกษา หัวหน้าระดับชั้น ในการติดตามผลความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 และร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนในการ จัดการอบรมเกี่ยวกับ ความประพฤติของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนเรื่องอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

2.1.7 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน

ด้านการประสานงานกับผู้ปกครอง โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรื่องกระตุ้นให้ผู้ปกครองทราบเกี่ยวกับระเบียบและแนวทาง ในการปกครองนักเรียนทุกครั้งที่โรงเรียนจัดให้มีการประชุม และเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เสนอแนะเกี่ยวกับงานด้านการปกครองด้วยวิธีการที่หลากหลาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเรื่องสร้างความสัมพันธ์กับผู้ปกครองนักเรียนโดยเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน และเชิญผู้ปกครองของนักเรียนที่มีปัญหามาปรึกษาหารือร่วมกัน เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเรื่องร่วมมือกับอาจารย์ที่ปรึกษา รายงานความประพฤติของนักเรียนให้ผู้ปกครองทราบอย่างสม่ำเสมอ ไม่แตกต่างกัน

2.1.8 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาของการติดยาเสพติดและการมั่วสุมในแหล่งอบายมุข โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรื่องจัดการอบรมและนิเทศการเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด และประสานงานกับผู้ปกครองและบุคคลภายนอกในการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว การติดยาเสพติดและการมั่วสุมแหล่งอบายมุขของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเรื่องประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการบำบัดรักษาการติดยาเสพติด ให้แก่นักเรียนได้ทันเวลาที่ จัดเวรยามออกตรวจเพื่อป้องกันนักเรียนไปมั่วสุมในแหล่งอบายมุขต่าง ๆ และให้นักเรียนทราบข้อเสียของอบายมุขและยาเสพติดด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.1.9 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนา และวัฒนธรรม โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรื่องเชิญวิทยากรภายนอกที่มีคุณภาพมาให้ความรู้ด้านศีลธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม แก่นักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเรื่องจัดให้ครู อาจารย์ อบรมคุณธรรม จริยธรรม แก่นักเรียนประจำสัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเรื่องอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

2.2 ผลการเปรียบเทียบการดำเนินงานปกครองนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู
จำแนกตามขนาดโรงเรียน โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกัน
กับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านปรากฏผลดังนี้

2.2.1 ผู้บริหารและครูมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านแผนงาน
และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับฝ่ายปกครอง จำแนกตามขนาดโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณา
ในแต่ละเรื่อง พบว่า เรื่องประชุมวางแผนร่วมกันเกี่ยวกับงานการปกครองนักเรียน และเรื่องกำหนด
ระเบียบ ข้อบังคับ และวิธีการปฏิบัติตนของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01 เรื่องอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

เรื่องประชุมวางแผนร่วมกันเกี่ยวกับงานการปกครองนักเรียน พบว่า ผู้บริหาร
และครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหาร
และครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องกำหนดระเบียบ ข้อบังคับ และวิธีการปฏิบัติตนของนักเรียน พบว่า ผู้บริหาร
และครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหาร
และครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.2 ผู้บริหารและครูมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการดูแล
และให้ความอบอุ่นแก่นักเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน
แตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแต่ละเรื่อง พบว่า เรื่องจัดทำทะเบียนประวัติของนักเรียน
เป็นรายบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเรื่องปรับปรุงข้อมูล สถิติ
ที่เกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียนให้เป็นปัจจุบัน นำข้อมูลหรือสถิติเกี่ยวกับความประพฤติ
ของนักเรียน มาใช้ในการแก้ไขปัญหานักเรียน จัดกิจกรรมเพื่อหาทุนช่วยเหลือนักเรียนขาดแคลน
ทุนทรัพย์ หรือนักเรียนที่ประสบเคราะห์กรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
ส่วนเรื่องส่งเสริมและดูแลความประพฤติของนักเรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย ไม่แตกต่างกัน

เรื่องจัดทำทะเบียนประวัติของนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่า ผู้บริหาร
และครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหาร
และครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องปรับปรุงข้อมูล สถิติ ที่เกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียนให้เป็นปัจจุบัน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน แตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องนำข้อมูลหรือสถิติเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียนมาใช้ในการแก้ไข ปัญหา นักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องจัดกิจกรรมเพื่อหาทุนช่วยเหลือนักเรียนขาดแคลนทุนทรัพย์ หรือนักเรียน ที่ประสบเคราะห์กรรม พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.3 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการแก้ไข ปัญหาและควบคุมความประพฤติของนักเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลาง ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดใหญ่ และผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียน ขนาดกลางกับโรงเรียนใหญ่ มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแต่ละเรื่อง พบว่า ทุกเรื่อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

เรื่องปฐมนิเทศนักเรียนเกี่ยวกับความประพฤติและการปฏิบัติตน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกัน กับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

เรื่องให้ความช่วยเหลือและให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหาด้านความ ประพฤติ พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลาง ผู้บริหารและครู ที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดใหญ่ และผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลาง กับโรงเรียนใหญ่ มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

เรื่องกระตุ้นให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน เพื่อสามารถ ปรับตัวเข้ากับสังคมได้ พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงาน ปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องดังกล่าวและให้คำแนะนำนักเรียนที่ทำผิดหรือบกพร่องต่อหน้าที่ พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลาง ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดใหญ่ และผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนใหญ่ มีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องร่วมมือกับอาจารย์ที่ปรึกษาในการดูแลกิจกรรมต่าง ๆ ให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลาง ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดใหญ่ และผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนใหญ่ มีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.4 ผู้บริหารและครูมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการช่วยเหลือแก้ปัญหาการเรียนของนักเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแต่ละเรื่อง พบว่า ทุกเรื่อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นเรื่องกำหนดวิธีปฏิบัติในการขออนุญาตออกนอกบริเวณโรงเรียนและการมาเรียนสาย ไม่แตกต่างกัน

เรื่องวางแผนควบคุมและแก้ปัญหาการมาโรงเรียนของนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องร่วมมือกับฝ่ายวิชาการกำหนดระเบียบว่าด้วยการมาเรียนและการลาของนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องจัดให้มีสารวัตรนักเรียนเพื่อสอดส่องดูแลการมาเรียนของนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องติดตาม ควบคุมการมาเรียนของนักเรียนและแจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.5 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการวิเคราะห์ ปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคล จำแนกตามขนาดโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแต่ละเรื่อง พบว่า เรื่องศึกษาเกี่ยวกับปัญหาความประพฤติ ของนักเรียน ร่วมมือกับฝ่ายต่าง ๆ ในโรงเรียนเพื่อหาวิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และจัดให้อาจารย์ฝ่ายปกครองออกเยี่ยมบ้านนักเรียนที่มีปัญหา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนำผลงานศึกษามาใช้ในการปรับปรุงและแก้ไขปัญหานักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเรื่องเผยแพร่ผลการศึกษาด้านพฤติกรรมของนักเรียนให้ฝ่ายต่าง ๆ ในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน

เรื่องศึกษาเกี่ยวกับปัญหาความประพฤติของนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องนำผลงานศึกษามาใช้ในการปรับปรุงและแก้ไขปัญหานักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องร่วมมือกับฝ่ายต่าง ๆ ในโรงเรียนเพื่อหาวิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องจัดให้อาจารย์ฝ่ายปกครองออกเยี่ยมบ้านนักเรียนที่มีปัญหา พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลาง ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดใหญ่ และผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลางกับโรงเรียนใหญ่ มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.6 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนเพื่อติดตามความประพฤติของนักเรียนที่กำลังเรียน จำแนกตามขนาดโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียน

ขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแต่ละเรื่อง พบว่า เรื่องร่วมกับฝ่ายแนะแนวในการวางแผนกำหนดวิธีการติดตามผลนักเรียน และร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนในการจัดการอบรมเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เรื่องอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

เรื่องร่วมกับฝ่ายแนะแนวในการวางแผนกำหนดวิธีการติดตามผลนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนעותการดำเนินงานปกครองนักเรียน แตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียนในการจัดการอบรมเกี่ยวกับความประพฤติของนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนעותการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.7 ผู้บริหารและครูมีทัศนעותการดำเนินงานปกครองนักเรียน

ด้านการประสานงานกับผู้ปกครอง จำแนกตามขนาดโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนעותการดำเนินงานปกครองนักเรียน แตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแต่ละเรื่อง พบว่า ทุกเรื่อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เรื่องเชิญผู้ปกครองของนักเรียนที่มีปัญหามาปรึกษาหารือ ร่วมกัน เพื่อหาทางแก้ไข้ปัญหา พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลางมีทัศนעותการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

เรื่องกระตุ้นให้ผู้ปกครองทราบเกี่ยวกับระเบียบและแนวทางแนวทางในการปกครองนักเรียนทุกครั้งที่โรงเรียนจัดให้มีการประชุม พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนעותการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เสนอแนะเกี่ยวกับงานด้านการปกครองด้วยวิธีการที่หลากหลาย พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนעותการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องสร้างความสัมพันธ์กับผู้ปกครองนักเรียน โดยเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องร่วมมือกับอาจารย์ที่ปรึกษารายงานความประพฤติของนักเรียน ให้ผู้ปกครองทราบอย่างสม่ำเสมอ พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.8 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาการติดยาเสพติด และการมั่วสุมในแหล่งอบายมุข จำแนกตามขนาดโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแต่ละเรื่อง พบว่าทุกเรื่อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นเรื่องจัดเวรยามออกตรวจเพื่อป้องกันนักเรียนไปมั่วสุมในแหล่งอบายมุขต่าง ๆ และประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการบำบัดรักษาการติดยาเสพติดให้แก่นักเรียนได้ทันทั่วทั้งที่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องจัดเวรยามออกตรวจ เพื่อป้องกันนักเรียนไปมั่วสุมในแหล่งอบายมุขต่าง ๆ พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลางมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องให้นักเรียนทราบข้อเสียของอบายมุขและยาเสพติดด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องจัดการอบรมและนิเทศการเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องประสานงานกับผู้ปกครองและบุคคลภายนอกในการป้องกันและแก้ไข ปัญหาการติดยาเสพติดและการมีวุ่นวายของนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ใน โรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ใน โรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการบำบัดรักษาการติดยา

เสพติดให้แก่ นักเรียนได้ทันทั่วทั้งที่ พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลางมีทัศนคติต่อการ ดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.9 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน ด้านการส่งเสริม

คุณธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนา และวัฒนธรรม จำแนกตามขนาดโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก และโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแต่ละเรื่อง พบว่า ทุกเรื่อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นเรื่องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการ จัดกิจกรรมเพื่อเป็นการยกย่องนักเรียนที่มีความประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดีของโรงเรียน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องนำนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมเนื่องในวันสำคัญทางศาสนา เช่น วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา และวันอาสาฬหบูชา พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการ ดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียน ขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องจัดให้ครู อาจารย์ อบรมคุณธรรม จริยธรรม แก่นักเรียนประจำสัปดาห์ พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน แตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องเชิญวิทยากรภายนอกที่มีคุณภาพ มาให้ความรู้ด้านศีลธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม แก่นักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครู ที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครู ที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กกับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการปฏิบัติตนให้ถูกต้อง และเหมาะสมในสังคมเพื่อเป็นการพัฒนาตนเอง พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ มีทักษะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก กับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรม เพื่อเป็นการยกย่องนักเรียน ที่มีความประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดีของโรงเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ มีทักษะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนแตกต่างกันกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก กับโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษาการดำเนินงานปกครองนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครู โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี มีประเด็นสำคัญที่นำมา อภิปรายดังนี้

1. ผลการวิจัยที่พบว่า ผู้บริหารและครูมีทักษะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน โดยภาพรวมแล้ว อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านก็พบว่าอยู่ในระดับมากทั้ง 8 ด้าน ยกเว้น ด้านความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อติดตามความประพฤติ ของนักเรียนที่กำลังเรียน อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านได้ผลดังนี้

1.1 ด้านแผนงานและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับฝ่ายปกครอง พบว่า ผู้บริหารและครูมีทักษะ ต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารและครู ร่วมมือกัน วางแผนเกี่ยวกับการปกครองนักเรียน มีการจัดระบบงานปกครอง และกำหนดอำนาจหน้าที่ ของครูอย่างชัดเจน มีการวางระเบียบข้อบังคับและวิธีปฏิบัติตนของนักเรียนมีการจัดทำคู่มือ แผนงานโครงการต่าง ๆ เกี่ยวกับการปกครองนักเรียน ตลอดจนจัดทำแบบพิมพ์ต่าง ๆ สำหรับใช้ งานปกครองนักเรียน เช่น ใบลา ใบสั่งพักการเรียน ซึ่งงานดังกล่าวมีส่วนสัมพันธ์และปฏิบัติร่วมกัน ของผู้บริหารและครูในโรงเรียน โดยที่ผู้บริหารและครูได้ตระหนักถึงความสำคัญของการปกครอง นักเรียนว่าเป็นส่วนหนึ่งของงานบริหารโรงเรียน เพื่อที่จะได้ช่วยให้การดำเนินงานปกครองนักเรียน บรรลุผลตามเป้าหมายและเกิดประโยชน์ต่อนักเรียนอย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับความหมาย ของการปกครองนักเรียนตามที่วิบูลย์ หอมเย็น (2530. หน้า 22) ได้กล่าวไว้ว่า การปกครอง นักเรียน หมายถึง การกำหนดนโยบายหรือแนวปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนได้ยึดถือ เพื่อสร้างเสริมนักเรียนให้อยู่ในระเบียบวินัยของโรงเรียน และศิริบุญญา พงศาสดา (2536. หน้า 92)

ได้กล่าวไว้ว่า กฎระเบียบในการปฏิบัติกับคนจำนวนมากจะใช้เพียงการกล่าวด้วยวาจาอย่างเดียวไม่ได้ จำเป็นต้องมีหลักฐานประกอบที่ชัดเจน จึงต้องมีแบบฟอร์มต่าง ๆ ขึ้นมา สำหรับงานปกครอง และงานที่ดำเนินการของงานปกครองนักเรียนจะต้องทำสถิติข้อมูลคดีไว้ให้ครูและนักเรียนมองเห็น ได้สะดวกและต้องเป็นข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน ซึ่งการรวบรวมข้อมูลสถิติเกี่ยวกับงานปกครองนักเรียน จะต้องมีการจัดเก็บที่ดีและร่วมมือกับบุคลากรหลาย ๆ ฝ่ายในโรงเรียน เช่น หัวหน้าฝ่ายปกครอง หัวหน้าระดับชั้น อาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์เวรต่าง ๆ

1.2 ด้านการดูแลและให้ความอบอุ่นแก่นักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารและครูได้เอาใจใส่ และให้ความสำคัญในการดูแลและให้ความอบอุ่นแก่นักเรียน โดยมีการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เป็นรายบุคคล เช่น การจัดทำระเบียบประวัติของนักเรียนเป็นรายบุคคล การจัดกิจกรรมเพื่อหาทุนช่วยเหลือนักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ หรือนักเรียนที่ประสบเคราะห์กรรม การเยี่ยมบ้านนักเรียน ซึ่งจะส่งผลให้การดำเนินงานปกครองนักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการป้องกันและแก้ไขและพัฒนา พฤติกรรมของนักเรียน ดังที่ เสรี ลาซโรซน์ (2531, หน้า 137) ได้กล่าวถึง ลักษณะความสัมพันธ์ของหน่วยงานในโรงเรียนไว้ว่า งานปกครองนักเรียน งานแนะแนว งานวิชาการ ผู้ปฏิบัติทั้งสาม ฝ่ายนี้ จะต้องทำงานคลุกคลีกับนักเรียนสูงมาก จะต้องร่วมมือประสานงานและทำงานมุ่งไปสู่ จุดหมายเดียวกัน คือมุ่งส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้พัฒนาเต็มศักยภาพที่แต่ละคนมี นั่นคือ จะต้องพยายามออกแรงกาย แรงความคิด ผลักดันนักเรียนให้เคลื่อนที่ไปสู่จุดหมายของหลักสูตร ที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะงานปกครองกับงานแนะแนวจะต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากกว่างาน ฝ่ายอื่น หัวหน้าสถานศึกษาจึงควรกำหนดให้งานแนะแนวกับงานปกครอง จัดกิจกรรมโครงการ หรือทำแผนปฏิบัติงานร่วมกัน เช่น การจัดโครงการอบรมและพัฒนาบุคลิกภาพ การพิจารณา ส่งเคราะห์นักเรียน การติดตามช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหา รวมไปถึงการพบปะผู้ปกครอง และการเยี่ยมบ้านนักเรียน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิตยา วีระพันธ์ (2536, หน้า 117) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การปกครองนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พบว่า การดูแลนักเรียนมีการปฏิบัติโดยสรุปรวม อยู่ในเกณฑ์ปานกลางสำหรับรายชื้อที่มีการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ปานกลางที่มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างต่ำกว่าชื้ออื่น ๆ ได้แก่ชื้อที่ว่าด้วยเรื่องการรักษาหรือกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตร การจัดระบบงานธุรการและการเงินให้เอื้อต่องานปกครองนักเรียน การจัดหาบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถในการปกครองนักเรียนมาปฏิบัติงาน ความเพียงพอในเรื่องเวลาทำงาน ของคณะกรรมการปกครอง การจัดทำระเบียบสะสมของนักเรียน การติดตามแก้ไขปัญหา

การขาดเรียนตลอดจนการดูแลและช่วยเหลือให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน และการพัฒนาตนเอง

1.3 ด้านการแก้ไขปัญหาและควบคุมความประพฤติของนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การปกครองนักเรียนส่วนใหญ่ ยังมุ่งเน้นความสำคัญของกฎระเบียบ หรือใช้ความเด็ดขาดของกฎระเบียบ มุ่งในการลงโทษเมื่อนักเรียนกระทำความผิด ถ้าผู้บริหารและครูได้ตระหนักถึงความสำคัญของบริษัทในด้านการแก้ไขปัญหาและควบคุมความประพฤติของนักเรียนให้มากขึ้น ก็จะช่วยให้นักเรียนอยู่ในโรงเรียนอย่างอบอุ่นและมีความสุข ดังที่ พยุงศักดิ์ สุนเทศ (2533. หน้า 49) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารงานปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในวัยรุ่น นับว่ามีปัญหามากกว่างานปกครองนักเรียนในระดับอื่น ๆ ดังนั้นกิจกรรมสำคัญที่โรงเรียนจะต้องดำเนินการ คือ การดูแลความประพฤติ และการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ควบคู่กันไปซึ่งกรมสามัญศึกษา (2520. หน้า 42) ได้กำหนดความมุ่งหมายของการปกครองนักเรียนไว้ว่า เพื่อให้เป็นผู้ที่ใกล้ชิดพอที่นักเรียนจะบอกความทุกข์ได้ ตลอดทั้งช่วยเหลือแก้ปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน ช่วยป้องกันเหตุการณ์ร้ายที่อาจจะเกิดขึ้นและจะช่วยระงับเหตุการณ์เหล่านั้นก่อนให้เกิดความสงบเรียบร้อยในการอยู่ร่วมกันเพื่อสนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญา สดสง่า (2531. หน้า บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องวินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและแก้ไข ตามทัศนะของผู้บริหารและครู โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร พบว่า วิธีการป้องกันการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

1.4 ด้านการช่วยเหลือแก้ปัญหาการเรียนของนักเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ โรงเรียนส่วนใหญ่มักมีวิธีการติดตามและแก้ปัญหาที่ปลายเหตุมากกว่าวิธีติดตามหาสาเหตุเพื่อใช้ในการแก้ไข โดยที่โรงเรียนได้มีการกำหนดแนวปฏิบัติและขั้นตอนในการดำเนินงานแล้วแต่ยังไม่ได้มีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2533. หน้า 58 - 59) ได้กล่าวว่า การติดตามการขาดเรียนของนักเรียนเป็นเรื่องที่ทางโรงเรียนต้องเอาใจใส่ตลอดเวลา ซึ่งอาจทำได้โดยการจดบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยอาจารย์ฝ่ายปกครอง อาจารย์ที่ปรึกษา และอาจารย์ประจำวิชาติดตามโดยการสอบถามจากเพื่อน ติดตามกับผู้ปกครองโดยตรง การไปเยี่ยมบ้าน ส่วนการแก้ปัญหาการขาดเรียนที่ได้ผลดีนั้น ครู อาจารย์ ควรจะต้องหาสาเหตุเสียก่อนจึงแก้ที่สาเหตุนั้น เพราะนักเรียนอาจขาดเรียนด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น ป่วย มีธุรกิจที่จำเป็นมีปัญหาที่บ้าน

หรือทางโรงเรียน ผู้บริหารและครูควรต้องพยายามรับรู้เหตุผลที่แท้จริง เพื่อจะได้สามารถช่วยเหลือแนะนำเด็กได้ถูกต้อง สำหรับกรณีที่นักเรียนหนีเรียนโดยไม่มีเหตุผลสมควรฝ่ายปกครองอาจใช้วิธีแก้ปัญหาด้วยการให้คำปรึกษาแนะแนวทางที่เหมาะสมแก่นักเรียน ไม่ควรแก้ไขด้วยการลงโทษทันที และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภักทรกานต์ เฒ่าบุญเกิด (2530. หน้า 43 - 44) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียน พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถปรับปรุงพฤติกรรมการณ์เรียนให้ลดลงได้ และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มหนีเรียนลดลงมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อสนเทศ

1.5 ด้านการวิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารและครูใช้ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล ในการส่งเสริมพัฒนา การป้องกัน และการแก้ไข ปัญหาให้แก่ นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีภูมิคุ้มกันทางจิตใจที่เข้มแข็ง มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีทักษะการดำรงชีวิต และรอดพ้นจากวิกฤตทั้งปวง ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริณัญญา พงศ์วาลี (2536. หน้า 41) ได้กล่าวว่า งานด้านการวิเคราะห์และวิจัยปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคลเป็นงานที่ต้องใช้เวลาในการสำรวจข้อมูลต่าง ๆ บุคลากรที่ทำงานด้านนี้จะต้องมีความรู้ ทางด้านการวิเคราะห์วิจัยพอสมควร การที่จะดำเนินงานด้านนี้ประสบผลสำเร็จ ผู้ช่วยผู้บริหาร โรงเรียนฝ่ายปกครอง ควรหาครู อาจารย์ ที่มีความสามารถด้านนี้มาร่วมเป็นคณะกรรมการ หรือเป็นที่ปรึกษาโดยเฉพาะ ส่วนการนำผลงานการวิเคราะห์ปัญหานักเรียนเป็นรายบุคคล ไปเผยแพร่ นั้น บางกรณีอาจไม่สามารถนำไปเปิดเผยได้จึงเป็นการยากต่อการนำไปเผยแพร่

1.6 ด้านความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อติดตามความประพฤติของนักเรียนที่กำลังเรียน พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารและครูได้ดำเนินงานปกครองเกี่ยวข้องกับการดูแลและช่วยเหลือนักเรียนในเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่จำเป็นและมีความสำคัญมากกว่า จึงทำให้ไม่มีโอกาสติดตามความประพฤติของนักเรียน โดยเฉพาะการติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่อยู่ที่บ้านและอยู่นอกโรงเรียน เช่น ขาดการประสานงานและการให้ความร่วมมือจากหน่วยงาน ภายนอกโรงเรียน การควบคุมดูแลพฤติกรรมนักเรียนของผู้ปกครอง ผู้ปกครองไม่ให้ความร่วมมือ ขาดการติดต่อกับโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริณัญญา พงศ์วาลี (2536. หน้า 92) ได้กล่าวว่า การติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่อยู่ที่บ้านและนอกโรงเรียน มีสาเหตุมาจาก การควบคุมดูแล พฤติกรรมนักเรียนของผู้ปกครอง ขาดการติดต่อ ส่วนการร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ๆ ในการติดตาม

ความประพฤติของนักเรียน ก็เป็นการยากที่จะให้หน่วยงานซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน ได้รายงานความประพฤติของนักเรียนกลับมาให้ทางโรงเรียนทราบ

1.7 ด้านการประสานงานกับผู้ปกครอง พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารโรงเรียนมีนโยบายด้านการประสานงานกับผู้ปกครอง โดยจัดให้มีการประชุมผู้ปกครองนักเรียนภาคเรียนละหนึ่งครั้ง และมีการประชุมผู้ปกครองกลุ่มย่อยโดยอาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อให้ผู้ปกครองได้รับทราบถึงผลการเรียนรู้ของนักเรียน ตลอดจนด้านพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน และเรียนเชิญผู้ปกครองเป็นวิทยากรที่นักเรียนมีปัญหาด้านการเรียน หรือด้านพฤติกรรม เพื่อปรึกษาหารือและช่วยกันแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น จึงทำให้การดำเนินงานในด้านนี้ได้เต็มที่ในเรื่องนี้ ดังที่ กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ (2533. หน้า 45) ได้กล่าวไว้ว่า การติดต่อประสานงานกับผู้ปกครองนั้น การเชิญผู้ปกครองมาพบตัวในวันแรกและการเข้าร่วมฟังการปฐมนิเทศ โรงเรียนควรอธิบายให้ผู้ปกครองและนักเรียนเข้าใจว่าโรงเรียนมีความมุ่งหมายอะไรในตัวนักเรียนบ้าง ผู้ปกครองสามารถจะช่วยเหลือนักเรียนได้บ้างการจัดทำคู่มือผู้ปกครอง ซึ่งครูและผู้ปกครองช่วยกันทำขึ้นนั้นจะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยในการติดต่อกับผู้ปกครอง ประสบความสำเร็จได้มากขึ้น นอกจากนี้ พยุงศักดิ์ สนเทศ (2533. หน้า 47) ได้กล่าวไว้ว่า การติดต่อประสานงานกับผู้ปกครองอาจทำได้โดยวิธีการจัดงานวันพบผู้ปกครองอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง นอกจากนี้ทางโรงเรียนอาจจัดให้มีการติดต่อกับผู้ปกครองด้วยวิธีอื่น ๆ อีกหลายวิธี เช่น การติดต่อทางโทรศัพท์ ทางจดหมาย เป็นต้น การที่ผู้บริหารและครูมีโอกาสได้พบปะกับผู้ปกครองมากยิ่งขึ้นย่อมเกิดผลดีต่อตัวนักเรียน เพราะปัญหาที่เกิดจากความประพฤติที่ไม่เหมาะสมหรือปัญหาอื่น ๆ ของนักเรียนย่อมจะได้รับการแก้ไขให้ลดน้อยลงได้ทันทั่วทั้งที่ จึงควรที่ทางโรงเรียนจะได้รับพัฒนา การปฏิบัติงานด้านนี้ให้ก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น

1.8 ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาคาการติดยาเสพติดและการมั่วสุมในแหล่งอบายมุข โดยรวม พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ การดำเนินงานปกครองนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา นั้นค่อนข้างจะมีปัญหามาก ฝ่ายปกครองมีหน้าที่ในการปฏิบัติหลายด้าน จึงไม่ได้ทุ่มเทกับงานด้านนี้อย่างเต็มที่นักเรียน โดยเฉพาะงานที่อยู่นอกสถานศึกษา เช่น การจัดเวรยามออกตรวจเพื่อป้องกันนักเรียนไปมั่วสุมในแหล่งอบายมุขต่าง ๆ ดังที่ สงวน สุทธิเลิศอรุณ (2523. หน้า 208) ได้กล่าวไว้ว่า งานปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาเป็นงานที่มีลักษณะเฉพาะตัวที่มีกระบวนการต่างจากงานปกครองในสถานศึกษาระดับอื่น ๆ เพราะในโรงเรียนมัธยมศึกษาเป็นการศึกษาสำหรับเด็กวัยรุ่น

อายุประมาณ 12 - 17 ปี เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจมากมีความต้องการ ความสนใจ ความสามารถ ความถนัด และศักยภาพที่แตกต่างกันมาก อย่างไรก็ตามฝ่ายปกครอง ของโรงเรียนควรให้ความสำคัญของงานด้านนี้ ดังที่ กรมสามัญศึกษา (2520. หน้า 42) กล่าวไว้ว่า เนื่องจากสิ่งแวดล้อมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นอาจารย์ฝ่ายปกครอง จึงจำเป็นต้องรู้หน้าที่เพื่อแสดงบทบาทเพิ่มขึ้นอีกหลายอย่าง ดังต่อไปนี้ การป้องกันแก้ไขยาเสพติด ให้โทษ การป้องกันแก้ไขนักเรียนไม่ให้มั่วสุมในแหล่งอบายมุข การป้องกันแก้ไขการก่อการวิวาท ภายในและภายนอกโรงเรียน นอกจากนี้ กาญจนา ศรีภาพสินธุ์ (2533. หน้า 247) ได้เสนอแนะวิธี ดำเนินการลงโทษการกระทำผิดนักเรียนโดยไม่ใช้การลงโทษว่ายังมีวิธีอื่น ๆ ที่จะเลือกใช้ สำหรับการแก้ปัญหาการประพฤติผิด เช่น วิธีการเปลี่ยนที่ตัวนักเรียนโดยการชักจูงและแนะแนว ทางให้นักเรียนได้กระทำในแนวทางที่ถูกต้อง ควรพยายามใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาเพื่อให้เกิด ประโยชน์มากที่สุด ทั้งการให้คำปรึกษารายบุคคลและเป็นกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการต่อต้าน ยาเสพติด ปัญหาหนีเรียน ตลอดจนปัญหาอื่น ๆ ที่เกิดแก่นักเรียน

1.9) ด้านการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนา และวัฒนธรรม พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนะต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ดังนั้น งานด้านการ ส่งเสริมจึงอาจจะยังไม่ปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ในเรื่องนี้ กิตติมา ปรีดีติติก (2532. หน้า 170) ได้กล่าวว่า การปกครองนักเรียน หมายถึง การป้องกันควบคุมดูแลรักษา รวมทั้ง ให้การอบรมศีลธรรม จรรยา มารยาทอันดีงามแก่นักเรียนให้สามารถปกครองตนเองให้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ กรมสามัญศึกษา (2520. หน้า 3 - 4) ได้กล่าวไว้ว่า งานปกครองนักเรียน หมายถึง งานที่ต้องปฏิบัติต่อนักเรียนทุกคนทั้งรายบุคคลและหมู่คณะโดยป้องกันนักเรียนไม่ให้มี ความประพฤติที่ไม่พึงประสงค์ แก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน และส่งเสริมพฤติกรรม ที่พึงประสงค์ให้พัฒนายิ่งขึ้น เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีระเบียบวินัยและความสงบสุขในการอยู่ร่วมกัน ของนักเรียนและให้นักเรียนมีคุณธรรมที่พึงประสงค์ในด้านต่าง ๆ คือ ความซื่อสัตย์ความยุติธรรม การไม่เบียดเบียนผู้อื่น การมีวินัยในตนเองความรับผิดชอบต่อตนเองครอบครัวและสังคม การเคารพต่อกฎหมาย กติกา ของสังคม รู้จักทำงานเป็นหมู่คณะ รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวมมีความ ภูมิใจในความเป็นไทย จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เลื่อมใสในการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตย จะเห็นว่าหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของฝ่ายปกครอง คือ การส่งเสริม คุณธรรม จริยธรรม ควบคู่กันไป ดังที่ นิภา เพชรสม (2523. หน้า 71) ได้กล่าวไว้ว่า หน่วยงาน ที่มีหน้าที่อบรมบ่มนิสัยเด็กและเยาวชนต่อจากสถานบันครอบครัว คือ สถาบันโรงเรียน

เพราะนอกจากจะให้ความรู้ทางวิชาการแล้ว ยังต้องเอาใจใส่อบรมสั่งสอนทางจริยธรรม ฝึกฝนให้เด็กและเยาวชนรู้จักแนวทางที่ถูกต้องประพฤติตนให้อยู่ในระเบียบวินัย และศีลธรรมอันดีของสังคม

2. ผลการเปรียบเทียบเพื่อทดสอบสมมติฐานที่เกี่ยวกับการดำเนินงานปกครองนักเรียน
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี

2.1 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารมักเป็นผู้กำหนดนโยบายและตัดสินใจในการดำเนินงานเสียเอง จึงส่งผลให้ครูมักไม่ค่อยปฏิบัติตาม และเมื่อเกิดปัญหาในการดำเนินงานขึ้น ครูย่อมเกิดความอึดอัดใจ ดังนั้นผู้บริหารและครูจึงมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน แตกต่างกัน ดังที่ ปรีชา คงฤทธิศึกษากร (2536. หน้า 67) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้บริหารอาจมีความคิดว่าบางเรื่องเป็นเรื่องเล็กน้อยที่ตัดสินใจเองได้โดยไม่ต้องให้ครูมีส่วนร่วม ส่วนครูก็มีความคิดว่าทุกคนควรได้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย เพราะคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ ผู้บริหารจึงมีความคิดเห็นที่แตกต่างกับครู

2.2 ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียนตาม จำแนกตามขนาดโรงเรียน โดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่มีทัศนคติต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน แตกต่างกับผู้บริหารและครูที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า บุคลากรที่มีอยู่น้อยทำให้ผู้บริหารได้เปิดโอกาสให้ผู้ร่วมงานได้ทำงานต่าง ๆ อย่างทั่วถึง สอดคล้องกับ อาร์กิริส (ทัศนาศาสตร์, 2539. หน้า 12 อ้างอิงจาก Argyris, 1957) กล่าวว่า การให้คนงานมีส่วนร่วมในการบริหาร ซึ่งการได้มีส่วนร่วมจะทำให้คนงานและผู้นำเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เกิดการยอมรับเป้าหมายขององค์การเป็นเป้าหมายของตนมากขึ้น เพราะยังคนงานยอมรับเป้าหมายขององค์การเป็นเป้าหมายของตนมากเท่าใด ก็ยิ่งจะทำให้องค์การได้รับประโยชน์มากขึ้นเท่านั้น ซึ่งต่างกับโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีบุคลากรจำนวนมาก ทำให้การดำเนินงานปกครองนักเรียนได้ไม่ทั่วถึง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรพล บุญมีทองอยู่ (2542. หน้า 72) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาการปฏิบัติงานปกครองนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม พบว่า ในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลางและขนาดใหญ่ โดยภาพรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้บริหารควรเปิดโอกาสให้บุคลากรที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการวางแผน กำหนดรูปแบบและวิธีการบริหารงานของฝ่ายปกครองให้ชัดเจน และมีประสิทธิภาพ

1.2 ผู้บริหารในเขตพื้นที่การศึกษาเดียวกัน ควรได้ร่วมประสานงานจัดทำแผนพัฒนา ครู อาจารย์ในโรงเรียน ให้เป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจในกระบวนการจัดการเรียนการสอน การจัดการปกครอง การเข้าถึงดูแลนักเรียน ติดตามช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหา รู้จักคิดวิเคราะห์ ปัญหาของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อจะได้ทราบปัญหาที่แท้จริง และดำเนินการแก้ไขช่วยเหลือ นักเรียน ตามสาเหตุของปัญหาอย่างแท้จริง

1.3 ควรมีการประสานงานด้านความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อติดตามความประพฤติของนักเรียนที่กำลังเรียน

1.4 ควรได้มีการวางแผนงาน การจัดฝึกอบรมนักเรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรม ส่งเสริมขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนาและวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีระเบียบวินัย มีการจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนการปฏิบัติตน ให้ถูกต้องในสังคม ตลอดจนสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมในการยกย่อง เชิดชูผู้ที่มีความประพฤติดี ให้เป็นตัวอย่างของนักเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนรู้สึกอยากกระทำในสิ่งที่ดีงาม

1.5 ควรจัดกิจกรรม โครงการต่าง ๆ ในด้านการดำเนินงานการปกครองนักเรียน ต้องมีการติดตามผลและประเมินผลงานของโครงการนั้น ทั้งขณะปฏิบัติงานและเมื่อสิ้นสุดงาน ตามโครงการ เพื่อจะได้ทราบว่าการทำงานบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางเอาไว้หรือไม่ มีปัญหา อุปสรรค และข้อบกพร่องใด ๆ ที่จะต้องปรับปรุงแก้ไข หรือต้องพัฒนาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน

2.2 ควรศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองและนักเรียนที่มีต่อการดำเนินงานปกครองนักเรียน